

В@З БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 8, БРОЙ 34, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2018

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.
Носител на първа награда в Петия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2017 г.

Цена 1 лев

Поредно първо място за „В@з Буки Веди“ в национален журналистически конкурс

Интервю с Красимир Каракачанов - стр. 2

„Патриотизмът няма да умре въпреки многократните опити, които са правени, той да бъде заменен с какви ли не други идеи.“

Това е петата награда, която ние донесохме в училище, за седемгодишната си история

Редакционният екип на училищния вестник бе отличен с високата награда в Шестия национален ученически журналистически конкурс „Григор Попов“. Надпреварата традиционно се организира от Министерството на образованието и науката, Националния дворец на децата, РУО и ЦПЛР – Разград. Темата на конкурса бе „Светът под лупа“. Журито оценяваше уменията на участниците да откриват и да отразяват новини, да селектират събития, да употребяват журналистически изразни средства в съответния раздел и жанр. Не на последно място се отчита и единството между композиционното оформление и съдържание на творбата, свързано със спецификата на избрания жанр.

Ният – 32. Особено доволни сме да ви съобщим новината, защото тази първа награда получаваме за трети път в един и същи конкурс и съзнавахме колко трудно е да задържим нивото и първоначалното впечатление, но и да покажем нови и различни теми и подходи към тях. Надяваме се и всички наши читатели да оценяват това, което правим, и да ни вярват все повече. Припомняме, че това е петата поред национална награда за нас - четири първи и една трета.

В конкурса бе отличена и Цветомира Велева от 9з клас – тя получи втора награда за интервюто си „Живот за другите“, публикувано в брой 33.

Наградата е наша, но сме длъжни да благодарим на всички, които ни вярват и помагат през всичките тези години. Да си пожелаем същия успех и следващата година, въпреки че много добре знаем какво означава това.

Интервю с Тереза Маринова - стр. 3

„Въпреки че не съм учила в това училище, смело мога да кажа, че това ми е любимото училище в Плевен. За мен е истинска гордост, че има такова училище в родния ми град. Надявам се целият екип да продължава да поддържа това ниво.“

Анна Валериева след последния звънец - стр. 3

„Няма друго училище в града, което да има толкова добре подбран екип от специалисти, толкова добра база за работа. И най-важното – няма друго училище, което да ви даде такъв добър старт в живота, какъвто дава СУ „Иван Вазов“.

Младите гвардейци от оркестъра - стр. 5

„Аз се радвам, че съм част от този оркестър. Не знам другите какво мислят за това, но аз се чувствам прекрасно.“

„Чувството е страхотно. Горда съм, че ще нося гвардейската униформа на празниците.“

Говори Випуск 2018 - стр. 6 и 7

„Всичко това е толкова хубаво и ценно, когато знаеш, че приключва. Затова направете времето, прекарано в училище, незабравимо. Не мислете за оценки, тестове и класни, черпете каквото можете от училищния живот и дерзайте. Ако можехме да върнем вчерашния ден, ние със сигурност бихме го направили!“

Честит 24 май - стр. 8 и 9

„Книгата е нещо специално – тя е от онези незаменни приятели, които те отвеждат на шеметно приключение, забъркват те в романс или те плашат до смърт...“

Великден - да обновим себе си!

Класната стая на второкласниците от ПИГ"Д" грейна в навечерието на Великден – кошнички, изработени от рециклирана хартия; великденски яйца, украсени с помощта на бои, салфетки и други материали. Изработването на предметите се оказва по-трудно, отколкото продажбата им в импровизирания базар, оформен в централното фоайе.

Етикети и опаковки
за всички индустрии

ЛАБЕЛ

[Плевен] [България]
[бул. Георги Кочев 100]
[телеф./факс: 064 800 557]
[e-mail: label.ood@gmail.com]
[www.label.bg]

Красимир Каракачанов: Учете се добре, за да бъдете полезни на себе си, на семействата си и на обществото

Наш екип се срещна с вицепремиера и министър на отбраната Красимир Каракачанов. Той беше официален гост на събитие, организирано от Инициативния комитет „Героите на Дойран” по повод 100 години от Дойранската епопея, засягащо въпроса за изграждането на паметник на героите победители от Девета пехотна плевенска дивизия. Ключова тема на срещата ни беше гвардейският ни оркестър, който е първият в страната ученически гвардейски оркестър.

- **Нашият град Плевен е град с вековна история. Според мнозина изследователи тук се решава и изходът на Руско-турската освободителна война. Вие как се чувствате в нашия град? Има ли нещо по-конкретно, с което го свързвате?**

- Свързвам го с много неща. Ако говорим по-конкретно за историята, действително битката за Плевен и битката на Шипка са двете основни сражения, с които се решава изходът на Руско-турската война и Освобождението на България. С какво друго го свързвам? Свързвам го с това, че съм народен представител от Плевен и област Плевен и това е част от моите приятни ангажименти – да се срещам с хората от Плевен и областта и да се опитвам да им помагам да решават проблемите си.

- Прекрасна е! Защото възпитава учениците още от ранна възраст и ги среща не само с красивите униформи и песни на българската армия, но ги запознава с традициите. А и гражданите на Плевен се радват, че младите хора са патриотично настроени. Както казах, униформите са прекрасни и радват младите момчета и момичета, които ги носят.

- **Какво друго планира правителството да се случва в българското училище, за да възпитава то в патриотизъм и да поддържа българския дух жив?**

- Поддържането на патриотизма основно трябва да се осъществява чрез образователната система. Това, което се планира, е да се засили точно това историческо патриотично възпитание чрез учебниците по ис-

се избърснеш, да се изкъпеш, да си изгладиш дрехи – нещо, което за съжаление при много от младите момчета го вършат майките им, и то до 20-30-годишна възраст, което според мен не е редно.

- **А възможно ли е наистина скоро да се върне?**

- Ако обществото подкрепи тази идея, може да стане веднага.

- **Ако не се възстанови скоро, мислите ли, че това може да се случи някога?**

- Аз съм убеден, че ще се случи. А какво значи скоро? В рамките на човешкия живот 1-2 години по-бързо или по-бавно не е толкова фатално.

- **А как да дисциплинираме момчетата?**

- Момчетата по принцип по природа са по-дисциплинирани от момчетата.

- **Кои са най-трайните Ви спомени от ученическите години? Какво беше отношението Ви към самоподготовката, към преподавателите?**

- Към преподавателите беше с уважение. Тогава моето поколение ученици уважаваха преподавателите, имаха респект. А какво правехме? Правехме бели, каквото правите и вие в момента. Сега като чуя, че някой казва, че младите хора се интересуват само от купони, само от музика или само от удоволствия, се изненадвам. Да, всички млади хора се интересуват от това. И ние такива сме били. Самоподготовката е нещо, което човек сам решава. При мен лично имаше предмети, които много не ме вълнуваха и ми беше тягостно да се подготвя - математика и физика. Но по други дисциплини като история, география, литература ми беше интересно и четях дори повече, отколкото е необходимо. Самоподготовката е нещо важно, така че ако човек има амбиции, трябва да се постарее да постигне знания, за да успее в живота.

Първият ученически гвардейски оркестър е нашият

На пресконференция в началото на март официално бе даден старт на първия гвардейски оркестър в страната

В присъствието на Иво Антонов от Министерството на отбраната, полк. Кънчо Иванов – зам.-командир на Националната гвардейска част, д-р Денислава Ангелова – председател на асоциация „Докосни дъгата”, подп. Ради Радев – главен диригент на Българската армия и началник на Гвардейския представителен духов оркестър, директора на ОУ „Д-р Петър Берон” – Ваня Дражева стана ясно, че оркестърът ще включва ударни, медни духови, дървени инструменти и флейта и в него ще участват деца до 7 клас, които са започнали репетиции преди 2 месеца. Директорът на нашето училище сподели, че се надява създаването на нашия гвардейски оркестър да бъде последвано от още такива. Каза също, че децата ще бъдат облечени в гвардейски униформи и първата им изява ще е в деня на Празника на Плевен – 15 май. Пожела им напред и нагоре, защото не е направено само онова, което не е започнато.

Подполковник Ради Радев вдъхна увереност на младите музиканти, като им каза, че са щастливци, захващайки се с това. Той защити теорията, че музиката движи света, земята, както и че бойните маршове подкрепят войниците. Той напомни на учениците, че трябва да бъдат горди, че ще станат музиканти. Завърши с думите, че музиката е красота.

Представителят на МО съобщи, че традицията за гвардейски оркестър датира от Третата българска държава. Той сподели, че през ученическите му години всяко училище е имало оркестър. Поздрави училището за желанието да направи такъв. Иво Антонов завърши с думите: „Самочувствието е това, което ние сме постигнали, а не това, което другите са направили за нас.” Финалните думи бяха на г-жа Ваня Дражева, която поздрави училище „Иван Вазов” за ентузиазма. Изрази задоволството си, че гвардейският отряд в училище „Д-р Петър Берон” вече ще се представя заедно с нашия оркестър по време на празничните си изяви.

Предлагаме ви първа среща с ентузиазираниите момчета и момичета от оркестъра – на стр.5

Анна Стайкова 10б

- **Какво ще пожелаете на учениците от нашето училище, както и на тези, които са се захванали с трудната задача да са част от гвардейския оркестър?**

- На гвардейския оркестър пожелавам много успехи. На всички ученици на училище „Иван Вазов” пожелавам първо да си изживеят детството по най-добрия начин и да се учат добре, за да получат добро образование, чрез което да бъдат полезни на себе си, на семействата си и на цялото българско общество. И най-вече желая здраве на всички!

- **Благодарим Ви за думите и за отделеното време!**

- И аз благодаря!

Камелия Григорова 10б

Иван Жунтовски 11м

- **Според Вас жив ли е патриотизмът у младите хора?**

- Разбира се, че е жив. Въпреки че нашата образователна система има много пропуски относно това, патриотизмът е жив, защото всеки човек, без значение от какъв народ е, се интересува от историята и корените си, получава възпитанието си от родителите си, бабите и дядовците си. Така че патриотизмът няма да умре, въпреки многократните опити, които са правени, той да бъде заменен с какви ли не други идеи. Всъщност патриотизмът е основната движеща идея, която мотивира хората да правят нещо полезно за своята страна.

- **Ние мислим, че създаването на ученически гвардейски оркестър е точно това - своеобразно връщане към корените и родолюбие. Това е и поводът за срещата ни. Как ще коментирате тази инициатива? Какво възпитава у подрастващите?**

тория, по литература, за да могат децата да бъдат правилно възпитавани.

- **Какво им липсва на младите хора? Има ли нещо важно, на което смятате, че не са научени?**

- Нищо не им липсва. Един човек се учи, докато е жив. Не можеш да кажеш, че едно дете на 10-15 или повече години е научило всичко. Човек трупа опит всеки ден. Може би им липсва малко повече реализъм, но и това се натрупва във времето.

- **Смятаме, че на нашите връстници им липсва самодисциплина. Една от мерките за изграждането ѝ е казармата. Защо смятате, че връщането ѝ е необходимо?**

- Вие го казахте. Самодисциплината е нещо, което младите момчета научават в казармата. Точно така го научаваха допреди 10 години. Научаваха се да бъдат по-самостоятелни, научаваха се, че когато сутрин станеш, трябва да си оправиш леглото, да

Тереза Маринова: Спортът така ме възпита, че няма препятствие, което да не мога да преодолея

През годините нашето училище е било посещавано от не една известна личност. Наскоро екип на Националната спортна академия „Васил Левски“ и Тереза Маринова – олимпийска шампионка на троен скок, се срещнаха с бъдещите ни абитуриенти. Гостите споделиха предимствата на образованието в Академията, а ние успяхме да поговорим лично с Тереза, която е наша съгражданка.

- С какво свързвате родния си град?

- Свързвам го може би с най-приятни моменти, защото всичко, което е стартирало в моя живот, е започнало от Плевен – включително спортната ми кариера, включително завършването ми тук на спортното училище. Така че моят живот е стартирал тук и това няма как да бъде променено.

- Какво най-много Ви харесва в Плевен?

- За съжаление в последните години много рядко се връщам в Плевен. Може би хората, които постоянно са тук, не виждат разликата, но за мен Плевен се променя много бързо и много драстично и аз смятам, че тази промяна води към по-хубаво. Надявам се и плевенчани да го усещат по този начин, въпреки че всички знаем, че особено в тази част на България не се развиват най-добре нещата. Напоследък има много нови имена в спорта, които излизат от Плевен, и ми се иска в леката атлетика да стават все повече и повече. Това е един град, който има много първенци в спорта и се надявам да продължава да ги поддържа, макар и трудно, защото на мен ми е пределно ясно какви са базите в Плевен. Но наистина ми се иска да се продължи тази традиция и името на града ни и занапред да се свързва с големи постижения в спорта.

- Може ли да споделите интересен спомен от ученическите си години?

- Всъщност аз бях едно много лудо дете, така да се каже. Бях пълна отличничка, бях с намалено поведение, защото бях много шура. Но вие не помните тези времена. И само фактът, че имах само шестици, ме предпазваше от изгонване от училище. С течение на годините, може би в момента, в който влязох в спортното училище, улегнах и пренасочих енергията си в съвсем различно нещо, а именно в спорта. След това вече станах по-дисциплинирана ученичка (смее се).

- Как се роди любовта Ви към спорта?

- Много пъти ми е задаван този въпрос и аз все още не мога да намеря отговора. Може би една част е това, че тази любов е наслед-

ствена, защото баща ми е бил рекордьор на 800 метра – от малка ме влячеше по стадиона. Другата част е може би впоследствие – когато започнаха първите ми успехи, повярвах и вътрешно в себе си реших, че това е нещото, с което ще се занимавам професионално. Тогава вече спортът придобива други измерения за всеки човек, който практикува – когато разбереш, че това е нещото, в което ще се реализираш и развиваш.

- Какво Ви дава той?

- Спортът ми е дал изключително много. Смятам, че той ме е изградил като характер и като личност – не само като дисциплина. Направил ме е изключително силна дори сега, когато вече не се занимавам професионално със спорт, а обикалям страната като треньор и се опитвам да предам всички тези неща на децата, които идват при мен. Просто до такава степен спортът ме е направил силна личност, че няма препятствие, което да не мога да преодолея. Всъщност характерът, кален от спорта във всяко едно отношение в живота ми, в момента ми е полезен.

- Каква е рецептата на успешния спортист?

- За мен най-важното качество на големия спортист е търпението. Ясно – ако имаш физическите данни и ако попаднеш на добър треньор, който да те развие правилно – формулата като че ли изглежда много лесна. Но всъщност не е така. Спортът изисква едно изстраване, за което са необходими години. Ако не си достатъчно търпелив да изчакаш онзи миг, в който ще бъдеш на върха, всичко пропада, независимо колко труд и усилия си положил. За мен най-важното е да си търпелив и да съумееш да изчакаш момента, в който ще блеснеш.

- На кого се възхищавате?

- Моите кумири още от най-ранна детска възраст са българи. Никога не съм имала хора извън българските големи имена в спорта, на които да се възхищавам и които да следвам. Хората, които са били водещи за мен, са били Стефка Костадинова и моят треньор Христо Марков. Това са хората, на които

След последния звънец

Отново бих се записала в същото това училище, при същите учители

Анна Валериева е на 27 години. Завършва „Вазов“ през 2010г. в паралелка с разширено изучаване на английски език и информатика. Завършва „право“ във Великотърновския университет през 2015г., след което започва работа в София. Към днешна дата е юристконсулт в една от най-големите кантори на частен съдебен изпълнител в страната. Припомняме, че Ани представи училището ни на Националната олимпиада по български език и литература през 2010 година.

- Какво първо изниква в съзнанието Ви, когато се спомене името на нашето училище?

- Какво ли? Сигурно очаквате да кажа съучениците, забавните междучасия и разни такива. Ами ще ви разочаровам. Първото нещо, за което се сещам, са учителите. Защо? Защото, напусайки „Вазов“, се оказва, че сте подготвени за живота повече, отколкото подозирате. Ще видите...

- Ако имате възможност да върнете времето назад, бихте ли се записали в СУ „Иван Вазов“? Ако да - защо и ако не - защо? Какво Ви даде и какво Ви отне „Вазов“?

- Без никаква нотка на колебание ви отговарям, че отново бих се записала в същото това училище. И до ден-днешен продължавам да напътствам познати, родители да направят същото с децата си. Няма друго училище в града, което да има толкова добре подбран екип от специалисти, каквито бяха нашите учители. Няма друго училище в града, което да има такава добра база за работа. И най-важното – няма друго училище, което да ви даде такъв добър старт в живота, какъвто дава СУ „Иван Вазов“. Правело ли ви е впечатление как минават часовете по география с г-жа Нина Тотева, например? Те бяха изпълнени с любопитни факти, рисуване на карти и правене на презентации за различни култури вместо скучно предадени

уроци. И досега си спомням такива неща, че и до ден-днешен, когато я видя, ѝ казвам „Госпожо, помните ли какво ни разказвахте за...“

Ами госпожа Радинка Иванова? Изключителен професионалист! Беше от тези учители, които всяваха респект във всеки ученик. А Нели Попова? Чакахме часовете ѝ с нетърпение. Имаше толкова светлина в очите ѝ и добрина в сърцето ѝ. Както и във всички останали учители, които ни преподаваха. Както казах – за мен бяха най-добрите.

- А какъв беше класът Ви? Палави ли бяхте или по-скоро спазвахте правилата?

- Класът ни се състоеше от 20 момчета и 7 момичета. Бяхме единни само в белите. /ха-ха/ На фона на следващите поколения, струва ми се, бяхме доста послушни. Имаше моменти, в които не спазвахме правилата, но това бяха инцидентни случаи. Като цяло не бяхме проблемен клас /или поне така си мисля/.

- Каква музика слушахте? Как се забавлявахте?

- Всъщност доста рядко слушахме музика, все пак бяхме в училище. Забавлението ни беше гоненето по коридорите, но това сигурно и до ден-днешен не се е променило.

- Кога направихте избора си на професия – в училище ли и как стана това?

- Още в 5-и клас. Знам, че ще ви се стори странно, но имах страхотна учителка по история, която подпомогна за това. След което г-жа Радинка Иванова успя да „запали“, смятам и у останалите ми съученици, желанието ни да пишем правилно. А и детското мислене, че може да промениш света и да раздаваш правосъдие, явно подпомогна. Ще попитате защо се записах в паралелка с информатика и английски, а не с български и история... Няма родителска намеса, просто прецених, че това са все неща, които ще са ми от полза. Мис-

лете в перспектива!

- Помните ли абитуриентския си бал? Как изглежда той от сегашната Ви гледна точка?

- Абитуриентският бал... От сегашна гледна точка - беше скромен, но хубав. Помня го все едно беше вчера. Незабравимо преживяване. Но не се втурвайте в купуването на скъпи рокли/костюми, правенето на помпозни прически и слагането на силен грим. Не прекалявайте със селфитата. Забавлявайте се и изживейте мига!

- Какво мислите за нашата образователна система? Какво бихте променили?

- Да си призная, откакто завърших, не следя много промените. Може би това, което не одобрявам, е цялата разправия с поставянето на камери. По мое време не мога да кажа, че е имало големи пропуски. Все пак учителите ни дадоха всичко от себе си и се раздаваха като за свои деца. Затова мога да кажа само едно голямо „Благодаря“!!!

- Какво бихте казали на учителите си сега – какви не трябва да бъдат?

- Не бих променила нищо в тях. Сигурно ни звучи клиширано. Това са учители с дългогодишен опит, които се нагаждат във всяко едно време. И вие ще ги оцените, но едва когато завършите.

- Какво ще пожелаете на учениците, които в момента учат в училището?

- Не се страхувайте да бъдете различни, да имате цели и да ги постигате!!! Учете! Аз бях различна и успях. А на тези, които го завършват през тази учебна година? Дерзайте!!! А в писмото си до редакционния екип Ани пише: „Благодаря Ви за възможността да кажа неща, които искам да споделя още от самото си завършване. Извинявам се за грешките. Признавам си..., позабравила съм някои правила.“

Анна Стайкова 10б

искрено съм се възхищавала и до някаква степен съм се опитвала да бъда като тях, защото и двамата са изключителни професионалисти в това, което са правили. Имала съм щастието да познавам и двамата лично, което не е без значение, защото, когато имаш шанса да познаваш такива хора, е много по-лесно да повярваш, че и ти можеш да бъдеш като тях.

- Какво ще пожелаете на учениците на СУ „Иван Вазов“?

- Въпреки че не съм учила в това училище, съм идвала няколко пъти като гост и смело мога да кажа, че това ми е любимото училище в Плевен. Казвам го сега на вас отново – изключително ми е приятно да дойда и да видя, че има такава добро училище в Плевен. За мен е истинска гордост и се надявам целият екип да продължава да поддържа нивото, защото това е изключително важно. Образованието, здравеопазването и спорта – това е лицето на нацията. Пожелавам ви да успеете да се развие нататък и наистина да имаме едни достойни хора, с които да се гордеем.

Магдалена и Преслава 12б

С шарени чорапи
Децата от 3б клас обуха шарени чорапи на 21 март - Международния ден на хората със синдром на Даун

За тях разказа Здравко Кушев, който призова своите съученици да покажат, че подкрепят тези хора. Учителката им Евелина Ницова подготви за своите ученици кратки материали, които да ги запознаят с болестта. Александра Лакова представи специален

постер, а на 21 март учениците проведоха специален час по физическо възпитание и спорт, посветен на децата с Даун. Всички се събуха и останаха по шарените си чорапи, за да покажат, че светът е шарен и различен и че трябва да го приемаме.

В@з Буки Веди

С внимание към най-малките

Подготвителната група в СУ „Иван Вазов“ се състои от двадесет и шест деца между пет и шест години. Те идват на училище всеки делничен ден около осем часа и престоят им тук е много интересен. Уверих се в това, след като си поговорих с тях

Първото нещо, което правят, е сутрешно раздвижване. Добре би било и ние да започваме така. После най-често следва български език, където пишат елементи от букви и се учат да сричат. Обичат много да слушат приказки, като някои от тях

нения и играят на различни игри. Учат и за професиите, растенията, животните, как да пресичат безопасно и още много полезни неща. Имат и часове по музика. В свободното от учене време четат и се забавляват с разнообразни детски играчки. На

св. Кирил и Методий и ще се включат в празничното шествие. Заедно са празнували Деня на народните будители (поднесли са цветя на паметника на Иван Вазов), Баба Марта, Великден като част от Работилница за боядисване на яйца в

даже си носят допълнителни книжки от вкъщи. Едни от любимите им приказки са „Вълкът и седемте козлета“, „Червената шапчица“, „Барбароните“, „Пепеляшка“, „Трите мечки и Златокоска“, а някои харесват и поредицата „Финдъс и Петсън“. По математика изписват цифри и смятат елементарни задачи. Всички обичат да рисуват и освен това изпълняват различни интересни творчески задачи. Например за Първи март усуквали мартеници, изработвали картички и дори оцветявали и работели с картофи. Физическо играят навън, а когато времето е неблагоприятно – в детския салон. Тогава правят упраж-

повечето им доставя удоволствие да работят в книжките и тетрадките си, да рисуват, пеят и да имат физическо навън.

Досега са имали две големи тържества. Едното - коледно, на което са присъствали техните семейства и Дядо Коледа, разбира се. А другото е било наскоро в чест на Осми март – денят на мама.

Ходили са да разглеждат макети в Областна администрация. През декември участвали в Националната седмица на четенето, като посетили училищната библиотека, където библиотекарката им чела вълшебни коледни приказки. На 24 май ще бъдат на паметника на св.

РИМ.

Възрастните могат бъдат спокойни за бъдещето ни, защото тези малчугани, когато пораснат, искат да станат най-вече лекари, ветеринари, полицаи, магзинери. Имаше и единични желаниа като певец, писател, фермер, фризьорка, учителка, модел и космонавт. Не липсваха и изненадващи избори за зъболекар и стюардеса.

Повечето чакат с нетърпение да станат в първи клас. Да се надяваме, че ще останат част от нашето голямо семейство и да им пожелаем много успехи, за които ние ще разказваме!

Елица Борисова 8б

Как грозното патенце се превърна в различен проект

Нещо мое, нещо различно, нещо с помощта на мама. Различно - като грозното патенце. Само че то е различно не по свой избор, докато

аз исках да е различно, за да стане красиво – също като грозното патенце.

Исках да направя проект, който да

е различен от всички, които съм правила досега. В началото имам идея само за рисунка с голямо езеро. После реших езерото да е като макет с камъчета и така малко по малко целият проект стана една истинска приказка. Сложих дръвчета от истински клончета, истински цветя, домашните животни – играчки, ограда – направена от мрежа за букети. Трудът беше голям, а забавлението, докато го изработя – незабравимо. Бях много щастлива, когато го завърших.

Василена Бааджиева 5б

Успехи в ученическите игри

клас и Емили Георгиева от 12б клас. Тяхното отлично представяне зарадва госпожа Радковска, както и цялото ни училище. Те се представиха отлично и достойно заеха второто място в състезанието.

Втората възрастова група са учениците от 5-7 клас, които не отстъпиха по никакъв начин на съперниците си. Иван Петров от 6а, Валентин Кръстев - 7д, Любомира Ленкова - 6б и Виктор Мончев от 4б клас завоюваха второто място и спечелиха много награди.

Йоана Кирилова 11м

В общинското първенство по бадминтон девойки 8-10 клас участваха Цветомира Велева от

9з, Нели Антонова и Александра Маринова – от 12б клас. Момичетата на госпожа Гергана Радковска се състезаваха достойно и взеха второто място в оспорваното състезание.

С всяка изминала година интересът към първенството по шахмат се увеличава. От първата възрастова група юноши 11-12 клас се включиха Ивайло Митев от 12м, Момчил Пачев - 11м, Лъчезар Димитров - 11м

Бяла лястовица за Ивайло и Назъм

Една красива история от деня ни

На 20 март Георги Милев има първи час физическо възпитание. Лични вещи като часовници, пари, ключове и телефони не се носят в салона, а се прибират или оста-

разказва на Георги, че Ивайло Банзаров и Назъм Яшаров от 8в клас са открили часовника и понеже не са знаели на кого е, са го занесли на нея. Момчетата не са злоупотребили, а

вят в съблекалнята, а съответно тя се заключава. Той оставя своя часовник в съблекалнята, но след часа забравя да си го вземе. По-късно през деня Георги установява, че часовникът му липсва. Първата му работа е да го потърси в салона. След като и учителите по физическо потвърждават, че не са намирали нищо забравено, той се отправя към заместник-директора госпожа Анастасова. Тя

са постъпили честно и отговорно.

Георги оценява стореното добро и им купува почерпка в знак на благодарност. Една красива история от деня ни! Искане ни се да разказваме за повече такива искрени и добри хора, които да правят деня ни цветен и усмихнат. А и удовлетворението от едно извършено добро си струва. Браво на нашите съученици!

Йоана Кирилова 11м

От първо лице

Музиката е нещо прекрасно

Така твърдят единодушно момичетата и момчетата от нашия гвардейски оркестър. Посетих една тяхна репетиция, за да разбера от първо лице повече за тях

Красимир Янкулов, ръководител на оркестъра

Деца напредват по-бързо от моите очаквания. Повечето са 5 и 6 клас, имаме двама от 4 клас, които свирят на ударни. Аз мислех, че ще е по-труден процесът. Повечето от тях са работливи, имат желание и талант

и се справят със задачите, които им поставям. Обучаваме се на една флейта, един кларинет, два алт-саксофона, един тенор-саксофон, три тромпета, баритон, на които е бивш ученик на СУ „Иван Вазов“, туба и четири човека на ударни инструменти.

Сега се подготвяме за най-голямото и важно събитие за нас – 15 май. В празника ще участва гвардейска част на Българската армия и това ще бъде първото представяне на оркестъра пред обществеността. За тази цел подготвяме марш, който е специално написан за тях, защото подготовката им в момента не позволява да изсвирят някое по-мощно произведение. Марша нарекохме „Млада гвардия“, тъй като те са млади гвардейци. Имаме амбицията в края на годината да направим тържество, на което всяко дете да изсвири самостоятелно някакво произведение. Подготвяме и дует за два тромпета.

Много се надяваме децата да имат наследници. Целта е да имаме попълнения от следващия пети клас. Засега имаме две деца от 4 клас, които свирят на ударни. Има специфика на инструментите. Духовите инструменти изискват добре развити бели дробове, а техните още не са добре развити. Зъбите също трябва да се сменят и не е добре да се товарят в началото, защото не са укрепнали венците. Затова възрастта за духови инструменти е пети клас.

Аз мисля, че някои от тях имат възможности

да се занимават професионално с музика. Голям ръст има във фолклора, почти във всяко читалище има танцови формации. Във висшите училища и в музикалните има наблягане на фолклорните инструменти, което е важно за българщината. Моята мисия като музикант е да се случи възрождение в духовите оркестри. Когато бях ученик, всяко училище имаше духов оркестър. Благодарен съм на г-н Митев, че когато е постъпил на поста директор, е запазил инструментите на стария оркестър, и ние имаме възможност днес да ползваме част от тях. В повечето училища не са запазени, а съществували такива оркестри. Аз искам това да се възроди и затова съм тук!

Музикантите

Ивана от 5а клас, туба

- Как се запали по музиката и защо избра точно този инструмент?

- Аз пея от детската градина. По оркестъра се запалих, когато ни извикаха в зала „Европа“ и ни пуснаха клипове с оркестри. Тогава видях един женски оркестър и реших да се запиша. Гордея се, че избрах най-големия инструмент в оркестъра, защото има момчета, които свирят на тромпет, а той е 10 пъти по-малък от моята туба. Майка ми се опита да ме разубеди, каза ми да си из-

бера по-малък инструмент, но аз бях твърдо решена, че ще свиря на туба. Смених една туба и научих всички части на новата.

- Какво ти дава музиката и промени ли се успехът ти в училище?

- Музиката ми дава приятели. Ние всички сме от това училище. Брат ми също участва в оркестъра. Успехът ми не се е променил. Оркестърът ме направи по-отговорна.

- Какво ще кажеш на децата, които ще дойдат след теб?

- Да не се отказват. Първоначално бяхме с две момчета повече, но те се отказаха. Ще им кажа да имат желание и да не си отиват след като са се захванали.

Елеонора от 6е клас, тромпет

- Какво е чувството да си част от този оркестър?

- Чувството е страхотно. Горда съм, че ще нося гвардейската униформа на празниците.

- Какво ти дава музиката и промени ли се успехът ти в училище?

- Дава ми допълнителни знания. Успехът ми не съм забелязала да се е променил.

- Искаш ли да направиш музиката своя професия?

- Все още не съм се ориентирала, но може би.

Даниел от 6е клас, тромпет

- Как се запали по музиката?

- По музиката се запалих, когато отидох в зала „Европа“ и ни показаха презентацията. На нея ни представиха инструментите. На мен ми хареса, но не се престраших да започна в началото и се записах преди един месец. Много ми харесва класическата музика и джазът.

- Какво ти дава музиката и желаеш ли да я направиш своя професия?

- Аз имам много мечти и една от тях е музиката, но ще видя накъде ще тръгна. В момента искам да уча езици. Музиката е много важна част от живота на всеки човек и след записването ми в оркестъра успехът ми се подобри. Разтоварвам се, когато свиря.

Валентин от 6д клас, тромпет

- Какво е чувството да си част от този оркестър?

- Аз се радвам, че съм част от този оркестър. Не знам другите какво мислят за това, но аз се чувствам прекрасно.

- Как се запали по музиката? Защо избра тромпет?

- В началото беше нещо като експеримент, но после ми хареса и реших, че трябва да се развивам. Според мен той е най-силният

и най-ярък инструмент в оркестъра.

- Какво ще кажеш на децата, които ще дойдат след теб?

- Музиката е нещо голямо, нещо много хубаво и не трябва да се отказват от нея, защото музиката дава много. Музиката е и начин да се скрия от правилата.

Ема от 5 ж клас, алт-саксофон

- Как се запали по музиката? Защо избра този инструмент?

- Просто реших да има нещо ново в живота ми. Реших това да е музиката и когато чух за оркестъра, вдигнах ръка, както и едно момиче от моя клас.

- Какво ти дава музиката?

- Музиката ми дава любов, щастие. Не искам да се занимавам един ден с музика, но тя ще остане мое хоби. Когато свиря, се стремя да го изсвирия добре и забравям за всичко друго.

- Какво ти казват децата от твоя клас, след като си част от оркестъра?

- Подиграват ми се. Според тях да свириш на духов инструмент, не е нормално за 21 век.

Следващите ми три срещи са с момчетата на барабаните

Симеон от 4в клас

За мен е гордост да съм част от този оркестър. Когато бях малък, ядох зрънчо и там ми се падна барабанче. Оттогава се запалих по тях. За мен музиката е сила.

Петър – 4в клас

Когато бях малък, ми подаряваха много музикални инструменти, и от тях много ми хареса барабанът. Свиря оттогава. Чувството е прекрасно. Бих направил музиката своя професия. А засега успявам да съчетавам музиката и училището.

Юлиян - 6в клас

Преди на нищо не съм свирил. Имал съм пиано и когато чух за оркестъра, реших да се запиша. Да си част от оркестъра, е нещо специално. А музиката е нещо прекрасно.

Анна Стайкова 106

Обратна връзка

Дали децата са се научили да се хранят здравословно

Ако сте редовни читатели на нашия училищен вестник, то тогава сигурно сте забелязали, че тази година се работи много по темата за здравословното хранене. Правеха се състезания, различни видове игри, на които присъстваха родители и някои почетни гости – всичко това с цел да насочим по-малките от нас към един по-правилен начин на живот. И дойде време да проверим какво са научили.

В продължение на няколко седмици се стараех да наблюдавам как се хранят малките ученици от начален курс. Минавах по коридорите в голямото междучасие, когато всички искат да похапнат. И първото ми впечатление бе, че всички ядат закуски. Пици, балатони, банички...! Когато се опитах да говоря с тях, много се срамуваха и отказваха. Не ги виня – все пак беше време да си хапнат, не да дават интервюта! Разбира се, имаше и такива, които се съгласиха и доста обширно ми обясняваха точната навигация на мястото, откъдето са си купили храна. Говорехме си за любими закуски, за хубави баничарници и за сандвичи, но се наложи да обърнем разговора в друга посока. Когато ги попитах дали се хранят здравословно, се спогледаха и нервен смях излезе от устата им. Разбраха, че съм там, за да говорим по сериозни причини. Аз също се засмях, спомняйки си как преди пет минути изядох сандвич със салам и кашкавал,

а сега ги питах за правилно хранене...Това, което малките умници ми споделиха, бе, че всеки ден ядат и плодове. В голямото междучасие ядат закуски, но в малките си набавят витамини. В което се убедих, когато наистина ги видях следващото междучасие с ябълки и банани. Направи ми впечатление как едно момиче кара майка си всеки ден да му купува плодове и зеленчуци!

Колкото и да знаят, че е грешно, няма как напълно да откажат шоколадите, принцесите и сиренките. Не трябва да забравяме, че те са във възраст, в която се нуждаят да ядат от всичко, за да растат правилно. И закуските са им позволени – в малки количества, разбира се! Затова нека не се лишаваме, щом им се яде, но да не прекаляват и да си припомнят, че са това, което ядат!

А аз знаех, че интервюто за здравословно хранене приключи, когато пристъпвайки в класната ми стая, ме лъхна миризмата на кюфтета, майонеза и царевични пръчици...

Зина Махмудова 86

Лазарка мома гиздава

Цветна изложба грейна във фойайето на втория етаж, с която третокласници от Арт ателие отбелязаха Лазаровден и Великден. Всичко е изработено от техните сръчни ръце под ръководството на Росица Симова по проект „Твоят час“.

На добър път, Випуск 2018!

В осми клас ситуацията беше доста сложна и по-различна от сегашната. Тогава, през 2013 година, бяхме малки и незрели като всички осмокласници. Беше доста пренаселено в класната стая – 26 човеци. Почти половината от нас бяхме заедно предните три години и може да се каже, че се познавахме и можехме да избегнем неловкото запознанство, през което трябваше да преминат другите ученици. Имахме своите различия, но положително бяхме отворени за нови приятелства, възможностите за които ни бяха предоставени чрез попълнените от другите ученици.

Промената е неизбежна – ние се усъвършенствахме, порастнахме, с времето ставахме по-улегнали и по-зрели личности. Разбира се, не се измъкнахме без скандали и разпри, но в кой клас не е имало такива моменти? С течение на годините съставът ни намаля по една или друга причина, но това не ни попречи да се изградим като единен и сплотен екип.

Ние определено сме един отбор – защитаваме се един друг, отстояваме своето и сме единни. Неслучайно имаме най-висок успех за първия срок в горен курс. Сега в 12 клас останахме най-добрите от най-добрите и това си личи. Вече сме отделни личности, построили сме представа за своето бъдеще, но в същото време се подкрепяме и мислим за доброто на колектива. Сило се надяваме да запазим тази силна връзка един с друг дори и след завършването.

Определено сме правили доста лудории през тези пет години. Няма как да не разкажем всички приключения, през които сме преминали, защото някои не са много за разказване, но ето най-запомнящите се. Един път незнайно как отпечатихме от подметките на съученика ни Петко (така да го наречем) се озбоаха на чисто белия тапан на стаята ни. Часовете ни по физическо и екскурзиите пазят едни от най-скъпите ни спомени. Креативността ни също е на ниво – същият Петко отпреди малко измисли как да се скрием от жаркото слънце през лятото – с рисунките, които намирахме всеки ден в стаята, оставени от малките. Разбира се, за запеването на въпросните рисунки по прозорците трябваше огромно количество тиксо, което не се отразяваше положително.

12 "б"

мелно на бюджета на класа. А и на прозорците. Песните, които най-добре описват нашия колектив, са „Шатрама“ – Румънеца и Енчев и „Отличен б“ – Тони Стораро. Шефе, най-напред искаме да Ви благодарим. Със сигурност няма да ни стигне мястото за всички неща, за които сме Ви благодарни, така че няма да започваме. Вие наистина сте един прекрасен човек и учител. Хуморът Ви ни забавляваше през часовете (понякога го приемахме твърде сериозно и ставаше обръкване, но знаем, че всичко, което сте правили, е било в наша полза) и знанията, които ни давахте (или поне малка част от тях) ще останат за винаги с нас. Знаем, че няма да имате по-добър клас от нас, но все пак Ви пожелаваме следващите Ви възпитаници да се доближават поне малко до нашите интелект и култура. Много ще ни липсват и вярваме, че ще си останете все така забавен, добър и стойностен учител. Надяваме се да Ви видим отново много скоро! Помислихме много... все пак приближава бал... нашето зашеметяващо пристигане на бала си го представяме с фадроми.

Ехх, ако имаме възможност да променим едно нещо, то би било всички тези години на мъзлуване, редувайки се с учене, досада от учебния материал и постоянното мъзкане

колко сме натоварени. Може да ви прозвучи странно, но всичко това е толкова хубаво и ценно, когато знаеш, че приключва. За това спрете да гледате на училището като на затвор, а направете времето, прекарано в него, незабравимо. Не мислете за оценки, тестове и класни, черпете каквото можете от училищния живот и дерзайте. Ако можехме да върнем вчерашния ден, ние със сигурност бихме го направили! Разбира се, че няма да запазим приятелските си отношения! Как може да си го помислите?! (сарказъм!!!) Приятелствата, създадени в училище, са приятели до живот. Скъпи единадесетокласници, дръжте се! Идва много тежък за вас период и няма да ви е никак лесно. Въпреки това не се отказвайте – на финала сте! Желеам ви тази последна година от образованието ви в училище да е незабавима. Дано успеете да съчетаете такава важно учене за изпити с невероятни и красиви спомени с приятели, защото тези моменти в бъдеще ще ви бъдат много скъпи. Надяваме се всеки от вас да постигне целите си (а тези, които все още се колебаят в избора си на професия, да успеят да намерят правилния за нея!). А към останалите ученици на СУ „Иван Вазов“ изпращаме купичка позитивна енергия.

“Съди за своя успех по това, от което ти се е наложило да се откажеш, за да го постигнеш.” - Далай Лама

“Никой друг не можеш да научиш, можеш само да му помогнеш да намери знанието в себе си.” - Галилео Галилей

Скъпи ученици,

Наближава дългоочакваният ден на вашето дипломиране. Завършването на средно образование не е последното стъпало, а по-скоро първото, с което встъпвате в живота – този живот, чейте чертата вие. Измина детството. Не знам дали това ви радва. Вярно, училището остава зад вас, но какво ли ви очаква зад вълна – вятър буен или слънчев ден?!

Вярвам, че всичко добро, което ще ви се случва, ще е резултат от вашите желания за хубав и щастлив живот.

За да е слънчев днес денят – от намръщения ден зависи.

Така от векове върви светът – добро ще имаш, ако мислиш!

Пожелавам ви да живеете достойно своя живот!

Мария Трифонова, класен ръководител на 12з

“Започнах да осъзнавам, че хората не са родени да бъдат свободни. Свободата е нужда, изпитвана от малка група хора, чиято природа е дарена с по-благородни умове от мнозинството.” - Наполеон Бонапарт

Въпреки уплахата и новото за нас, отношенията ни в 8 клас бяха дружелюбни, добронамерени и опознавателни. С времето тези отношения се превърнаха в приятелства, които са дълбоки и съвдечни.

Сега в 12 клас ние сме едно голямо подкрепящо се семейство, на което ще ни е изключително трудно да се раздели. Като всяко семейство сме имали както добри, така и лоши моменти, но винаги сме били заедно. Може би най-запомнящ се останал първият учебен ден в 8 клас. От този момент нататък всеки изминал ден за нас е запомнящ се.

Песента, която описва нашия клас най-добре, е на Любо, Орлин и Графа – “Заедно”, защото стъпваме да запазим колектива ни в пълен състав от самото начало до приближаващия край.

Благодарим на класната, която ни пое като един уплашен деца и ни изгради до личности. Благодарим ѝ, че беше неотлъчно до нас във всеки един момент, бил мой добър или лош. През годините тя беше като наша втора любима и подкрепяща майка, на която винаги ще можем да разчитаме. Благодарим ти, Маминка, за търпението, нервите и любовта, с която ни даявах.

Ако можехме да променим едно нещо, то би било да бъдем едно цяло от самото начало, така че да не губим и секунда заедно, защото времето, прекарано през тези 5 години, е едно от най-

“Да се учиш е все едно да плуваш срещу течението: щом спреш, отнася те назад.”

Уважаеми ученици,

предстои ви да завършите средното си образование. Обръщам се към тези от вас, които се справихте с изискванията на училището, наричано от някои от вас “затвор”, и с “оковете”, които учителите ви поставяхме. Сега, когато сте на прага на “свободата”, ви пожелавам много здраве, щастие и късмет и да постигнете всичките си мечти. И след като отделите много сили за подготовка за кандидатстудентски изпити и за зрелостните ви изпити, надявам се, че сте съхранили малко от тях и за абитуриентския ви бал. Това ние, вашите учители, ще проверим.

Горан Делиев, класен ръководител на 12б

Скъпи мои деца,

Вие сте умни, мотивирани, креативни и мислещи. Може да промените света. Предстоят и трудни моменти, в които ще губите увереност, ще се разочаровате от себе си и от другите, ще се ядосате на важни и на не толкова важни неща. Ще употребявате житейските си сили и енергия за постигане на мечти и бърза реализация. Но... за да имате живот, изпълнен със случване, трябва да запазите доброта и човешкото у себе си. Действайте без страх от грешките, преодолявайте провалите! Понякога житейските обстоятелства са извън вашия контрол.

Искам да ми обещаете, че ще излизате от всяка трудна ситуация с високо вдигната глава и най-малко изхабени житейски сили. Обещайте ми, че ще постигате мечтите, които ви карат да сънете!

Бъдете умни и дръзки да виждате доброто и красотата около себе си и да ги създавате! Светът може да бъде цветен, различен, усмихнат и заради вашето присъствие в него! Ценете това, което притежавате – младост, сила, свобода! Отстоявайте с воля и дух себе си и своето щастие!

Ще ви липсвам! Вие на мен повече!

Обичам ви!

Диана Йончева, класен ръководител на 12м

Последният звънец звъни... Отново сме в класната стая, за да отбележим края на ученическия ви път. С някои от вас сме заедно от пети клас. Имах възможността да проследя развитието ви от плахите първи стъпки на единадесетгодишния до самоувереността на пълнолетни млади хора. В началото бяхте неуверени, а сега от вас лъхат самочувствие и стабилност. Надявам се, че ще постигнете мечтите си – знаете, че няма невъзможни неща, стига целестремено да се борите за постигането им. Пътят на живота е нелек, но аз съм сигурна, че ще успеете. Вярвайте в себе си и не се разколебавайте! Бъдете почтени и отговорни! Желая ви късмет и много сбъднати мечти!

Мариана Пенчева, класен ръководител на 12л

12 "л"

Антония Богданова 12л

12 "с"

В 8 клас не се познавахме, всичко беше ново и непознато за нас, но се разбихме. С времето преодоляхме пренатсвията между нас. С годините се опознахме. Времето, прекарано заедно, ни принуди да свикнем един с друг и да станем едно семейство, което се подкрепя и ценя. „Не ни е страх!“ – сега в 12 клас сме много заедно, дори си имаме и момо. Един от най-запомнящите ни моменти е екскурзията ни в Шумен. А песента, която описва най-добре нашия клас, е на The Script – Hall of fame. На любими на класен ръководител пожелаваме да се изгуби с много търпение, както и да попадне на по-добър клас с по-малко проблеми, защото колкото по-малко лоши моменти, толкова по-

вече усмивки. На бала ще зашеметим останалите класове с неустойчива красота и ослепителни усмивки. Това ще е последният ни момент всички заедно. Ако можехме да върнем времето назад и да променим едно нещо, то щеше да е да не обръщаме внимание на „древните неща“ и да бъдем по-заедно.

Надяваме се, че ще запазим приятелските си отношения и след като се разделим. Вярваме в това! На следващия випуск пожелаваме да бъдат силни, целеустремени, отстояващи позициите си и мъдри в решенията си. А на читателите на вестник „В@з Буки Веди“ пожелаваме да бъдат по-снизходителни, разбиращи и все така забавни.

12 "м"

Вървете дръзко и смело, силни с миналото си и уверени в настоящето си!

Бъдете себе си пред загадките на вселената. Превърнете трудностите в победи, а мечтите – в реалност!

Теглото вас ви чака, подгответе си мерака. Мързелят ще ви прецака. Бъдете упорити и дерзайте!

24 май От четящите за четящите

Книгата е нещо специално – тя е от онези незаменими приятели, които те отвеждат на шеметно приключение, забъркват те в романс или те плашат до смърт...

А може би и четящите са специални хора. Какво мислят те за книгите, как успяват да запалят и други да четат

Сашо и Габа, четящи млади хора, които през свободното си време водят канал за книги в Youtube

- Как заобичахте книгите и откъде тръгнахте, за да стигнете до поддържащото на буктюб канал?

Сашо: Любовта ми с книгите беше от пръв поглед. Започнах да чета на 4, като не спирах да изнудвам родителите ми да ме научат да чета приказките, които слушаш всяка вечер. Те бяха на Андерсен, разбира се. Не очаквах да станем толкова успешни в YouTube. Там трудно се пробива. Но за 1 година имаме почти 1500 абоната, което е голямо постижение.

Габа: Заобичах книгите още като малка, защото ми позволяваха да съпреживявам нови и различни истории в непознати за мен светове. Прекарала съм голяма част от детството си в книжарници, защото красотата на книгите винаги ме е пленявала. Решихме да създадем канала, за да можем да споделим обичта си към книгите и искрено си мнение за тях. Радваме се, че постигнахме такъв успех, но това го дължим изцяло на нашите абонати.

- Кои книги бихте казали, че според вас всеки трябва да прочете, и кои са любимите ви издания?

Сашо: Този въпрос не го обичам, но ще отговоря на него с няколко заглавия - "Любов" от Елиф Шафак, "Часът на чудовището" от Патрик Нес, "Афиши в огледалото" от Радостина А. Ангелова и последната ми книжна любов "Разказът на прислужницата" от Маргарет Атууд. Бих казал и Шекспир, но той не трябва да се чете от всички. Любимите ми издания са свързани с любимите ми книги. Веднага се сещам обаче за "Събрани приказки и разкази - том I" от Андерсен.

Габа: Трудно е да препоръчам книга за всекиго, защото според мен всяка книга си има аудитория и всеки човек има лични предпочитания, но винаги препоръчвам "Часът на чудовището", защото въпреки малкия си обем съдържа много истини в себе си. Също така тази книга спада и към любимите ми издания, заедно с "Мечокът и славят", "Мемоарите на една лека жена", както и "Събрани приказки и разкази" от Андерсен.

- Мислите ли, че младите не четат?

Сашо: Четат! Никога няма да се съглася, че не е така.

Габа: Аз съм обградила себе си с четящи хора, но същевременно знам, че голяма част от връстниците ми не четат. Това

обаче не ме спира да вярвам, че младото поколение чете и изпитва любов към книгите.

- Какво за вас е книгата?

Сашо: Книгата е храм. Между кориците и горят и тлеят най-прекрасните истории. А от душата на читателя често остава само пепел.

Габа: Книгата за мен е бягство от реалността, успокоение, убежище, знание. Книгите могат да ти помогнат да откриеш себе си, затова аз смятам да продължавам да търся частици от себе си измежду страниците.

Ралица Колева, или по-известна като Рали от RoseRed's world Blog, която от много години е привързана към книгите, пише за тях, чете ги с огромна любов и ги представя с любов на читателите си.

- Как заобичахте книгите и откъде тръгнахте, за да стигнете до поддържащото на буктюб канал?

- По принцип всички в семейството ми обичат да четат, затова смятам, че любовта ми към книгите си дойде напълно естествено. Мисля, че ми е заложена в ДНК-то. А за блага... Не знам доколко наистина е успешен. Просто ви-

наги съм обичала да пиша, дали истории, родени в главата ми или други размисли. В един не особено лесен за мен период реших, че трябва да споделям впечатленията за книгите, които чета. Може би и фактът, че съм напълно откровена с мнението си за прочетените книги, помага.

- Кои книги бихте казали, че според вас всеки трябва да прочете и кои са любимите ви издания?

- Може би най-любимата ми книга е "Стършел" на Етел Лилиан Войнич. Книгата започва малко трудно, но нататък историята се разгръща и те поглъща.

- Мислите ли, че младите не четат и защо?

- Не съм съгласна с това. Покрай блога се срещнах с много млади хора, които обичат да четат и не спират да търсят нови заглавия и приключения.

- Какво за вас е книгата?

- Книгата е нещо специално. Тя е като добър приятел, който дори в най-трудните моменти е способен да те разведри. Тя е от онези приятели, които те отвлечат на шеметно приключение, забъркват те в романс или те плашат до смърт. Книгите са вълшебство.

Християна Тасева 93

Представяме ви нашите съученици от 5б клас

Сигурно сте забелязали, че често на страниците на вестника присъстват имената на тези петокласници. Решихме да ви запознаем с тях в навечерието на 24 май, защото мислим, че те са сред четящите. А тези страници са за тях – за всички четящи.

Благодарим им за споделянето с нас, за доверието и се надяваме заедно да продължим и следващата година. А защо не някои от тях да станат и членове на редакционния екип на вестника ни?!

Честит празник на духа и отлични резултати в края на учебната година!

Книгите ни отварят очите за неща, на които преди не сме обръщали внимание. Те са приключения, тъжни истории за загубеното или щастливи – за спечеленото. Независимо дали са стари, или нови, книгите са специални. Но трябва да се прочетат, за да разберем това. Книгата е едновременно ценен приятел и добър учител!

Вяра Талева 5б

Книгата е едно малко вълшебство. Обичам да чета! Всеки път преживявам историите на героите. Вълнуващо е да си красива принцеса, храбър воин или велик владетел, да плуваш в далечни морета, да се разхождаш в необятни гори, да покоряваш високи планини или да открадваш чудесата на Космоса.

Книгите омагьосват и пренасят в по-различен

свят, изпълнен с приключения, загадки и мистични същества. Те са вечни, пътуват през времето и ни надживяват. Ако искате да разберете какво толкова е вълшебното в тях, опитайте сами!

Деница Луканова 5б

Чела съм много. Но една книга остави белег в сърцето ми – сигурно се сещате, че става въпрос за „Хари Потър“. Определено това ще остане любимата ми поредица завинаги. Ако не сте я чели, със сигурност ще си кажете, че преувеличавам. Но книгите за малкия магьосник те променят – започваш да виждаш вълшебства в живота и света. Тези, които не обичат да четат, призовавам сега – започнете от днес с „Хари Потър“!

Пламена Тодорова 5б

Книгите са преживяване – зависи от вас дали сте готови за него

Първоначално трябваше да направя интервюта с двама-трима, които четат много книги, и да ги попитам, „Има ли книга, която категорично не можа да довършиш? А ако има, защо?“

Но след като поговорих с Християна Тасева – т. нар. Ходеща библиотека от 9з клас по този въпрос, нейният отговор ме накара сериозно да се замисля.

Християна: „Честно казано, има много книги, които съм започвала и не съм довършила, но това не е защото не са добри, а просто защото не за всички от тях съм готова. Една моя любима буктюбърка казва, че всяка книга си има своето време. Аз напълно подкрепям това мнение. Да, има

книги, които наистина не харесвам, например "Здрач" или "Петдесет нюанса сиво", но може би просто не ми е дошъл моментът, в който трябва да ги прочета, или това не са моите книги. За разлика от мен, мои приятели обожават тези издания. Не харесват "Игра на тронове", "Скълдъгъри Плеазънт" и други, на които аз съм огромен почитател. Една творба си има време, място и съответна аудитория, която ще я хареса. Затова аз оставям за в бъдеще или ги давам на хора, които знам, че биха оценили съдържанието повече от мен. Няма лоша и скучна книга. Всяка една говори на свой собствен език и ти можеш да се научиш да го разбираш или да се откажеш и никога да не се докоснеш до тайните, красотите и посланията, които тя се опитва да ти предаде. Нещата зависят от теб.“

Преди да я попитам, бях готова да чуя, че не е довършила книга, защото „еди-кой си герой не ми хареса“ или „Просто не ми хареса начинът, по който е написана.“ Разбира се, няма нищо лошо в това да се откажеш от книга и поради тези причини. Аз спрях да чета една такава книга, защото любимият ми герой умря. Друга спрях да чета,

защото действието ме отегчи. Няма проблем с това. Ти отговаряш за себе си и за своите интереси.

Реших да поговоря за това кога може да си готов за определена книга и ще използвам за пример издание, за което аз не бях готова още от първото изречение – „Полита“ на Владимир Набоков. За да сме честни, книгата беше забранена в някои държави. Готова ли бях да я чета? Разбира се, Набоков не е предвидил деца под 18 да я четат, тъй че аз съм автоматично изключена от въпроса. Но пък в момента изучавам „Едип цар“ и „Антигона“, в които има убийство, самоубийство и кръвосмешение. Тогава защо е преценено, че съм готова за това, но не съм готова за „Полита“?

Но мога да потвърдя, че книгите и това, кои ви харесват и кои разбирате, са въпрос на опит и готовност. Въпрос на интелект и отговорност. Дали са въпрос на възраст? Май не чак толкова, защото има хора на 20 с манталитет на 13-годишни и деца на 13 - с манталитет на 20-годишни. Книгите са преживяване - независимо дали са добри, или лоши, интересни или скучни. Зависи от вас дали сте готови за тях, или не.

Виктория Енева 9з

24 май

От четящите за четящите

Книги срещу филми

Кое предпочитаме и защо? Книгата или филмът по нея ви вълнува повече?

Йоана Докова, 86

Поредицата „Хари Потър“ е едно невероятно приключение, което всеки изживява, когато гледа филма или чете книгата. Това е любимата ми поредица. Винаги, когато гледам филма, настръхвам, а когато чета, се вживявам и си представям, че съм там. Има разлики между филма и книгата, но и двете са направени така, че когато се докоснеш до тях, да ти въздействат по незабравим начин. Предпочитам книгата, защото мога да я пипна и усетя, мога да се докосна до героите и да съпреживея всичко с тях. А и все пак е друго всичко да ти мине през главата,... нали?

Памела Николова, 86

В книгите героите на „Хобит“ са представени с леки разлики от тези във филмовата продукция. Филмът е слаб като замисъл, защото не може да влезеш в самото приключение, но все пак е интересно. За мен светът се дели на тези, които са чели „Хобит“, и онези, които тепърва ще се запознаят с него. Съветвам,

който не е чел книгата, да го направи. Ще му хареса повече от филма.

Христиана Параделова, 11л

За мен по принцип книгите са много по-добри от филмите. Пример за това е книгата на Джон Грийн „Вината в нашите звезди“ и филмът, направен по нея. Книгата е изключително емоционална, докосваща и много описателна, докато филмът е повърхностен и не показва голяма част от моментите в книгата. Книгите ни позволяват сами да изграждаме образите на героите и ни карат да мислим, докато филмите ни предоставят всичко това наготово.

Захари Стоянов, 12м

Докато четеш книгата, можеш да се потапиш в мислите на автора и да добиеш представа за всички действия и събития, пречупени през собствения ни мироглед, а гледайки филма, виждаме как режисьорът е пре-

създал през своя поглед драматизма и живописността на картините. Трилърът на Иняриту – „Завръщане“, е толкова напрегнат и потапящ зрителя в събитията, както и книгата, по която е написан. На мен лично в този случай повече ми харесва филма заради впечатляващата игра на актьора Леонардо ди Каприо, за която роля той беше награден с Оскар. От филма, както и от книгата, разбрах, че колкото и да сме жадни за мът, Господ е този, който решава съдбата ни.

След тези думи мога да кажа само, че книгите ни дават възможност да разсъждаваме по-задълбочено над случващото се и с помощта на въображението си създаваме собствена представа за мястото и героите. При филмите тези неща са представени в определен вид, но при добра работа те могат да дадат живот на една история.

Елица Борисова 86

Какво е книгата за вас?

Обикновено аз не обичам да пиша статии с дълбоки размишления, защото... Дори не знам защо точно. Този път обаче съм решила да поразсъждавам малко, защото моята първа, голяма и единствена любов са книгите. Знам колко клиширано им звучи на някои хора това, но и знам, че много биха пропуснали, ако темата „книга“ не ги засяга и им е скучна. Не искам насилно да променям мнението ви. Просто ще споделя.

Не губете надежда от някое разочаровано издание! В света има книги, колкото искаш. Може би дори книгите са повече от хората, поне аз така мисля. Никога не се отказвайте от книгите, дори първото произведение, което сте прочели, да ви е отчаяло. Ако пък не четете само защото си мислите, че е скучно и загуба на време, то променете гледната точка. Ако обичате футбол например и някой автор е написал увлекателна история за спортист, събднал мечтите си в тази област, или съвети за хора като

вас, които играят или просто имат симпатии към играта... Всички знаем, че книгата е знание. Но тя може да ви даде всичко останало, от което се нуждаете. Както за мен - тя е скривалище от света, в който живея, от проблемите и решенията, които трябва да вземам.. Тя е приключение, което никога няма да преживея, но с всеки свой дъх мечтая все пак някак някога това да се случи, както е и мястото, на което понякога виждам отговорите на много от въпросите си и какво ли още не...

В живота си човек трябва да прочете поне една книга, за да разбере какво има предвид в момента. Несравнимо е да изпиташ страха, притесненията, щастието и да преминеш препратките с главния си герой или да видиш през очите на друг човек един нов свят, който дори не си предполагал, че някой може да измисли. Благодарна съм на Кирил и Методий, които са ни дали писмеността, защото в момента нямаше да съм пред лаптопа си и да се опитвам да ви кажа тези неща. Дали не искате вече да от-

криете какво за вас ще значи една книга?! А пък ако не, съжалявам за загубеното време. Ваш е изборът. А пък аз ще се свия на топло и ще си чета поредното приключение с моите приятели – героите от страниците на книгите си и ще ви пожелаая вие също някога да имате верни приятели като тях, да имате като мен същите неповторими усещания с книгата в ръка.

Христиана Тасева 93

Хората и книгите

Много хора казват, че днес технологиите са превзели умовете на децата и тийнейджърите и те не искат дори да се докоснат до книга. Не съм напълно съгласна с това. Много от нас обичат да четат. Освен това преди също не всички са харесвали това занимание или не са виждали смисъл в него. За тях да седиш в усамотение и да прекарваш няколко часа в мислене какво и как да напишеш или да си определено време с книга в ръка, е просто пропиляване на моменти от живота ни. Това води до въпроса защо четем и има ли някаква полза от това?

Най-често сте чували, че книгите подобряват паметта и концентрацията, обогатяват речника и развиват аналитичното и критичното мислене. Но също така те намаляват стреса, защото ни помагат да се откъснем от ежедневието; чрез тях се учим да разбираме другите, понеже се запознаваме с различни ситуации и гледни точки и така добиваме „опит“. Освен това четенето е най-доброто приспивателно и прави съня по-пълноценен. Вечер то помага на тялото да се отпусне и е сигнал, че е време за почивка. Хората, които четат, са по-изобретателни и по-активни във всяка сфера на живота.

Аз също съм читател и знаете ли, че другите като мен, за които четенето е хоби, са по-претенциозни към жанра и историята на една книга, отколкото тези, които четат по принуда? Това е, защото (както споменах по-горе) ние сме развили критично мислене и е много по-вероятно да седим дълго време в книжарницата или в библиотеката, в избор на книга, или да не харесаме задължителното прочитане на някое четиво от списъка ни за лятото.

Някои са критични към стила на автора; други са хронологични читатели (аз съм от този вид) и заменят всяка стара книга с нова. На моменти може да не си спомнят какво са чели преди два месеца. Има и така наречените книгоразбивачи, които не могат да пазят хартията от повреди и често са разхвърляни, но пък много обичат да четат. Доста хора харесват това хоби, но чакат подходящия момент, в който да започнат, което може да продължи дълго. Обаче когато това време дойде, обикновено не могат да повярват, че са чакали толкова. Не са рядкост такива от нас, които заспиват с книга, понеже единственото време, което остава за четене е късно вечер, преди лягане, когато са уморени. Случва се да се събудят през нощта с книга в ръка и все още светната лампа. Има и книгофили (знам, че звучи смешно, и може да го свържете с нещо друго), които не обичат само четенето, а самите книги като начинът, по който миришат и изглеждат. В книжарницата често носят по няколко и винаги са информирани кои са новите заглавия, които се очакват да излязат на пазара.

Но някои мои „колеги“ имат вредни навици като да четат няколко неща едновременно. По този начин те самите се обръкват от тази непоследователност и е възможно да съчиняват нов съвместен сюжет между всички книги в главата си. Други пък четат малко от началото, за да разберат горе-долу какво става, и после отиват чак накрая. Вече като знаят как е завършила книгата, се връщат в средата и щом свършат, прочитат отново спокойно произведението, но този път последователно. Естествено ние, хората, сме различни и някои от изброените неща може да ги правим само частично. Давам себе си за пример: аз помня всички книги, които съм прочела... мисля.

Надявам се тази статия да е накарала тези, които не четат, да са получили поне малка симпатия към хартиените ми приятели (в което се съмнявам, защото, щом не обичат книгите, най-вероятно въобще няма да си вземат вестник).

Елица Борисова 86

Анонс

Време е за българско кино

Лили Рибката

Когато видях трейлъра на „Лили Рибката“, си помислих, че е някой чуждестранен филм. Не очаквах, че такава продукция, с такива визуални ефекти и вълшебна концепция може да излезе от родното кино. Но ето, че бях приятно изненадана.

„Лили Рибката“ е един филм за жестокия свят и борбените хора. Не е филм за „джендърите“, както плъзна слухът из Фейсбук, но наистина всеки, който някога се е чувствал различен или неразбран, може да открие себе си в историята. Когато обстоятелствата и дори хората като че ли са против теб, е важно да откриеш сила в близките си, а и в самия себе си, за да се справиш с трудностите. На това учи „Лили Рибката“

Филмът е изпълнен с чар, говорещи риби, надути професори и една

шепа магьосници. „Лили Рибката“ си играе с преекспонирани персонажи, но и пречупва много стереотипи. Представен е идиличният селски живот, наравно с простия хазаин на занемарената селска къща, който постоянно вика по пакостливия си син. Виждаме и познатата картина на самобитна и отделена ромска къща, но и очовечените хора вътре. Сблъскваме се с ината и несдържаността на дете, но можем да го разберем и да му съчувстваме. „Лили Рибката“ ни помага да открием детето в себе си, отнесени от гласа на разказвача на невероятни истории. С радост ще очаквам и следващия му разказ. А дотогава – нека не спираме да подкрепяме българското кино!

Жанин Ал-Шаргаби 116

Покана за театър

Интересни проекти за рекламни афиши, с които да привлечат много зрители на старогръцката трагедия „Електра“, представиха учениците от 9б клас. По-голямата част от

тях заложиха на сензационното в рекламната, други – на известни актьори в главните роли.

А Десислава Цочева от 9б клас дори изработи символони от дърво /така се наричат билетите, с които древногръцкият зрител си осигурявал място в театъра/.

Падаща звезда

Също както и звездите, надеждата умира в тази нощ. И оставя дия във душите, и изгаря нашата любов.

Ти си там, но мен ме няма в твоята прегръдка, в твоите очи. И били са май измама на усмивката ти топлият лъчи.

Ръцете ми не те докосват, но твойто име устните шептят. Без твоя допир дланите изстиват, а думите все повече започват да горят.

★ Времето е болка, самотата - хладно острие. Любовта е път - но без посока. И не знаем, и не искаме да спрем.

Ето и последната звезда отронва се от ясното небе. Пътят ѝ докрай е извървян, но споменът остава в моето сърце.

Следваща звезда ще се роди, ще озарява тихичко нощта. Надеждата ѝ бавно ще гори, за да бележи нечия съдба.

Илейн Иванова 93

Кое е решаващо при избора на облекло за абитуриентския бал

Какво показват наблюденията на тоалетите отпреди 10 години и сега

Абитуриентските балове – вечеря с класа, последна среща с учителите без оценки, без дневници и учебници. Тези вечери се правят в голям ресторант, където се събира целият випуск. Облеклото е официално, но с годините става по-освободено. Вечерите отбелязват края на училищния живот и започването на друг, който е изпълнен с повече отговорности. Абитуриентски балове се организират и в други страни - САЩ, Великобритания, Ирландия, Швеция, Австралия и др. Да, всяка страна има различни традиции и разбирания, но те наподобяват нашите. Най-вълнуващата част е избирането на дрехи. Прието е момичетата да са облечени в рокли, а момчетата - в костюми. Разбира се, те гледат тези дрехи да са, колкото може по-скъпи, за да не се изложат пред съучениците си.

Наблюденията ми обаче показват, че колкото по-скъпи са роклите, костюмите, бижутата и обувките, толкова по-кичозни стават. Най-често абитуриентите наемат луксозни коли, за да могат да изпъкнат пред връстниците си. За да „заблестят“, момичетата слагат златни мотиви, пайети или камъни по роклите си. Да, всеки има вкус, но ако се прекали с този вкус, става прекалено натруфено и дори понякога смешно. Други дами прекаляват с деколтетата и голите гърбове, в резултат на което роклята е заменена с гола плът. Роклите, чийто модел никога няма да остаре, са рокля – торта. В стремежа си да приличат на Пепеляшка, някои момичета купуват огромни и дълги рокли с обръчи, които наподобяват тортите с кукла Барби на малките момиченца. Позволих си да сравня рокли отпреди 10 години и тези, които се обличат сега. Преди 10 години момичетата масово са залагали на въпросните „торти“, използвали са прекалено силен грим и са носели доста аксесоари (най-вече цветя) и бижута. Разликата между тогава и сега е, че преди 10 години момичетата се появяват със свръхтопирани коси и еднотипни прически. След 10 години има леки промени. Личи си, че днешните абитуриентки са наблюдавали внимателно предшествениците си. Не казвам, че няма топирани коси и „торти“, но днес те не ни се набиват на очи. Изместени са от стилни къси или дълги рокли, изключително семпли модели, комбинирани с елегантни

бижута и дребни аксесоари. Косите са прибрани съвсем небрежно или се спускат на малки къдрици. Времето се променя, всеки ден излиза някаква нова мода. Модерното днес е старо утре. Говорейки за бални рокли, виждаме, че наистина момичетата гледат предишните випуски и не допускат техните грешки (в по-голяма степен). Трябва да се купуват многофункционални костюми, защото не си струва да се хвърлят много пари само за 5 часа. Трябва да се разгледат всички варианти преди финалния избор. Прекалено луксозните коли не са пропуск за ресторанта, както и прекаленото наличие на пайети и камъни няма да накара момичетата да блестят повече от Слънцето. Голотата също не е фактор за красота. Винаги трябва да има хармония в деколтетата, голите гърбове, камъни, коли, пайети и т.н. Това е просто една незабравима вечеря, чиято цел е годините в учи-

лище да се запомнят с добро. Винаги за такива събития е важно да се знае, че скромността краси човека.

Анна Стайкова 10б

Поучете се от веселбите на бабите и дядовците ни

Как те преживявали абитуриентските си дни

Днешните зрелостници прекарват месеци в избиране на перфектния външен вид, за да изглеждат красиви на своя абитуриентски бал. Гримът става по-тежък, роклите - по-къси, обувките - по-високи, колите - по-луксозни, телата - по-фалшиви. А алкохолът - по-силен! И след цяла вечер танци и забавления, те губят най-ценното от този миг. А именно спомените, които няма как да бъдат върнати. А за приготвянето помага цялото семейство! Родителите теглят кредити, за да успеят да заплатят за частието на детето си, което вече се превръща в млад човек. А бабите и дядовците дават всички свои спестявания само за да видят усмивките по лицата на внуците си. А как ли пък те самите са празнували своите балове? Дали са били така пищни и изящни? Връщаме се в далечната 1970 година, когато мисленето и ценностите на хората са били по-различни. Ако сегашните абитуриенти приемат завършването си като последния ден, в който могат да се веселят, то за бабите и дядовците ни не е

било така. За тях това е представлявало превръщането им в зрели и отговорни хора. Начинът, по който са прекарвали деня, също е бил различен. Тогава се е зародил обичаят да правят серенади под прозорците на учителите си, които пък после ги канели, за да ги изпратят. Надписвали униформените си ризи за спомен. А по-късно в двора на училището директорът прочитал напътствено слово. Правели си снимки и албуми, за да запечатат вълшебния миг. А след това манифестирали, облечени в цивилни дрехи. Близките на абитуриентите също празнували. Събирали се всички роднини, колеги на родителите, съседи и семейни приятели. Ден преди това майки, баби и лели заприетвали ръкави в кухнята и приготвяли любими български ястия. Бащите правели традиционната скара, а дядовците допринасяли с вино и ракия. И така възрастните празнували порастването на детето си. Днес обаче все повече семейства

отказват да направят събирането, защото с парите за празненството плащат за силикон, хиалуронова киселина, куверт в ресторанта, лимузина и една скромна почивчица до Дубай.

Но нека се върнем на бабите и дядовците. Те също купонясвали вечерта. Само че не идвали с последен модел Mercedes, а с обикновено колело. И роклите били подълги и семпли, гримът почти липсвал, облеклото на дядовците ни било в не толкова „Евгени Минчев стил“. Разговорите им не били за похарчените пари за вечерта, а за пътя, по който ще поемат. Пеели песни, с които се вричали във вечно приятелство. Изричали стихове за учителите, писани в късни нощи. А сълзи въобще не липсвали! Най-скъпото, останало на бабите и дядовците ни от вечерта, са именно спомените. Защото те ги пазят близко до сърцето си и с радост си спомнят за младите години. За разлика от тях, днешните абитуриентски спомени най-често са изтрити от алкохол. Затова се обръщам към вас, които сега завършвате и напускате училището - поучете се от веселбата на бабите и дядовците си, изнесете по една серенада на класния ръководител и пазете спомените си дълги години наред!

Зина Махмудова 8б

ПРИСТРАСТИЯ

Граматика на грешките За „чилването” и „айляка”

Като ви кажа, че „поставям снимка”, „сърфирам в нета”, ще си „ъпдейтна инфото”, „ще си ъпгрейдна приложението”, „ще делийтна файла” всички ме разбирате, нали? Обичате „партита”, защото на тях е „кул” и „фън”, нали? А като ме питате какво правя и отговоря, че „чилвам” и е „айляк”, пак ме разбирате, нали? Трудно можете да ме чуete да говоря така, но и аз се научих да ви разбирам и то, благодарение на познанията ми по английски и профилите ми в социалните мрежи. Ако говорите така с баба си, не знам тя как обмисля чутото! Не че вие я разбирате, като каже нещо остаряло. Всички знаете как да напишете хамбургер, нали? А знаете ли как се пише „сарми”? Знам, че се замисляте дали е с а или с ъ, внимавайте да не станат сърни или кошутки. Обичате ли да пиете „фреш” или „смути”? Признавам, малко по-различно е от сок. Когато решите да говорите умно, за да ви е на ниво „имиджът”, казват, че обичате да комуникирате. Аз пък не обичам да комуникирам, а да общувам. Най „обичам” да чуя някой, че се е „инспирирал” (въдъхновил) или че е получил „експириънс” (опит). Вместо „между другото” все по-често използваме „бтв (btw)” от английското „by the way”. Ти не си ми приятел, ти си ми „френд”. Интересното е, че не си ми „фройнд”, „фройндин”, „друг” или „падруга”. А и да не забравя, момиче-

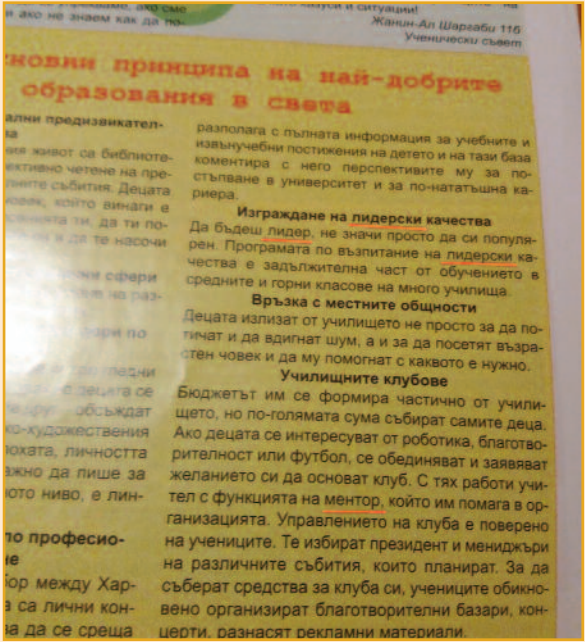
тата вече не харесват някое момче, той им е „кръш” и много се стараят „ауфита” им да е на ниво. Има и някои по-малко дразнещи думи, които са навлезли от други езици, за да обогатят българския, но лека-полека изместват родните. Те се наричат заемки. Всички ги използваме в речта си. Но е редно да употребявам нашите и така да напомняме на събеседниците, че ги има. За да не се превърне и българският в „мъртъв език” или разновидност на английския. Защо да сме „креативни”, като можем да сме съзидателни, изобретателни или с творческа нагласа? Знаете ли, че думи като *боклук, адаш, баур, джудже, занаят, кибрит, късмет, креват, леген, мухъл, тиган, чешма*, дори *топка* идват от турски? Турцизмите присъстват в езика ни заради неизбежните исторически събития, но го правят по-кolorитен. Думи, без значение от произхода, които нямат български аналог, се наричат чуждици. Не знам как без тях днес с една дума бихте назовали *ботуши, мустак, кибрит* (драсни-палник-клучица не важи) и др. Ако пък употребя думата „тържище”, дали някой ще ме разбере? Знам, че всички ще знаят какво е „борса” и ще заложа на нея. „Сори”, че ви загубих времето, „мерси” за вниманието! На добър час и внимавайте да не се изгубите в морето от думи!

Камелия Григорова 10б

От електронната поща

Е. Б. Помня, че в предишните два броя имаше много статии за опазването на българските традиции и родния ни език. Други ученици от вестника бяха взели интервю на една жена и ѝ задаваха въпроси относно проблемите с езика ни (как не бива да замества българските думи с чужди и други такива неща). Обаче няколко думи в този брой, а доколкото си спомням и в другите, ми грабнаха вниманието. Лидер е английска дума, която идва от думата lead - водя, и с наставката -ег става leader - водач. След като имаме българска дума, която се образува по същия начин като английската, мисля, че е неуместно да използваме чуждата. Подобно е при ментор (наставник). Това е все едно да твърдим, че обичаме природата, а самите ние също да я замърсяваме. Сигурна съм, че ме разбрахте! Ще се радвам, ако получите отговор!

Отговор
Много се радваме на забележката. Този материал, който цитираш, е от интернет. Изключително рядко използваме такива текстове и то не като самостоятелни статии, а когато смятаме, че допълват или доразвиват мислите ни, тоест като част от наши статии. И не сме доглеждали чуждиците. Това е нашето обяснение, но не и оправдание, разбира се. Ще бъдем още по-зорки.

В@з Буки Веди

ТЕСТ

Самоуверен/а ли си?

- Когато работиш в група...
А) ръководиш останалите.
Б) често налагаш мнението си.
В) си почти незабележим/а.
- Обличаш се...
А) по последна мода.
Б) небрежно.
В) нормално.
- Би ли пял пред непознати хора?
А) Ами да, защо не?
Б) По-добре не.
В) О, ще ми е доста некомфортно!!!
- Колко приятели имаш?
А) О, много.
Б) Повече от двама.
В) Един най-добър приятел.
- Как реагираш на критика?

- Замислям се върху нея!
- Пренебрегвам я!
- Няма защо да ме критикуват!
- Лесно ли се сприятеляваш?
А) Да, без проблем!
Б) Зависи от ситуацията!
В) Определено – не!
- Ако нещо ме притеснява...
А) го казвам директно.
Б) обмислям как да постъпя.
В) се надявам да отшуми.
- Какво мислиш за училищните доклади?
А) Много съм добър!
Б) Не си падам по писането им.
В) Когато трябва, изразявам позицията си!
- Момчето/момичето, което харесваш, те заговаря!
А) Крайно време беше!
Б) Вълнувам се много!
В) Леле, какво ще правя сега?

А – Определено
Не ти е присъщо да се съмняваш

в себе си и възможностите си! Знаеш кой си и какво искаш и това си личи отдалеч! Но не забравяй, че останалите може би не са толкова силни като теб и може да имат нужда от подкрепата ти!

Б – Понякога
При теб всичко зависи от настроението ти. Когато нещата са на шест, нищо не може да сломи самочувствието ти! Понякога обаче губиш вяра в себе си, работи над това!

В – Не особено
В доста ситуации се чувстваш неуверен в себе си, не знаеш как да се държиш и направи ти се иска да потънеш вдън земя. Но всъщност ти си толкова силен, просто трябва да осъзнаеш този факт и да не обръщаш внимание на недоброжелателите!

Иван Жунтовски 11

Хороскоп

Овен

Избягвайте проявите на егоизъм, резки промени и предизвикателно поведение, което може да стане повод за конфликт. Новите контакти няма да са свързани с дълготрайни и задълбочени отношения.

Телец

Постарайте се да отделите повече време за усвояване на учебния материал. През тази седмица може да ви е трудно да запомните някои понятия, формули, дати, географски наименования. В никакъв случай не действайте по схемата: „Това ще го науча по-късно“, защото веднъж отлагайки, няма да се върнете назад.

Близнаци

Бъдете сигурни, че в края на седмицата ще имате неприятности от всички посоки. Неподготвените уроци, изоставените приятели и ненужните покупки няма как да останат незабелязани.

Рак

Убедителното представяне в училище, подредената стая и помощта, която оказвате на всички, ще

повиши рейтинга ви светкавично. Приемете похвалите, благодарностите и развлеченията през свободното си време като заслужена награда.

Лъв

Редувайте подготовката на уроците с подходящи игри, за предпочитане свързани с движение. Избягвайте филми, в които има агресия, бойни и кървави сцени, ще ви направят неспокойни и ще се отразят зле на съня ви.

Деца

Не търсете награда за всяко постижение. Така ще избегнете забележките за проявено невнимание. Не е проблем, че грешите, проблем ще е, ако не намерите сили да се извините.

Везни

Що се отнася до приятелите и съучениците, то част от тях може и да ви разочароват. Да се дистанцират, да отхвърлят предложеното съдействие. Не го преживявайте твърде надълбоко. Рано или късно ще усетят колко им липсват услугите ви и сами ще дойдат при вас.

Скорпион

Желателно е да поддържате темпото и да не прекалявате с претенциите. Разчи-

тайте на себе си, въздържайте се от каквито и да било манипулации, с които ще си създадете само неприятности.

Стрелец

Увлечени в изпълнението на собствените си замисли, не забравяйте обикновените неща като например да се храните. Зрънчовци, чипсове, кубети и солети не са храна. Ако няма начин да ядете супа, да пиете мляко или айрян, то поне носете в раницата подходящ плод, сок, чай, за да компенсирате липсата на течна храна и да си спестите болките в стомаха.

Козирог

Да оставите „пробойна“ в познанията си, е по-неприятно от това, да получите ниска оценка. Усещането, че нещо ви убягва, ще се отрази на самочувствието ви по-трайно от оценката в дневника.

Водолей

Колкото повече дължения имате, толкова сте по-организиран и по-отговорни. През тази седмица наистина ще покажете на какво сте способни. Едва ли ще остане някаква задача недовършена или някаква възложена работа, прехвърлена „за по-нататък“.

ЗАБАВНО

Разходка в гората

Помогни на Червената шапчица да стигне до къщичката на баба си. Тя може да минава само през сечища, на които, като пресметнеш задачите, отговорите са четни числа.

Риби

Реагирайте по-активно на предизвикателствата. През тази седмица ще има поредица от събития или инициативи, в които ще ви поканят да се включите. Постарайте се да преодолеете собствените си страхове.

Иван Жунтовски 11м

Правилно ли пишем?

Отговорите на езиковия тест, публикуван в брой 33

побягна, бързешком, морално-етичен, косвен, кадифена, абсцес, зачерквам, осмивам, Йордан-Йовкови драми, строяли, ореховокафяв, тридесет и пет годишен, предвзетост, дизайн, софиянец, съдба, мирис, целофан папратта, кафе-машина

Смях от класната стая

Джордж Дюроа е бивш под-офицер с изпъчени гърди и вирнати мустаци.

(Става дума за **Жорж** Дюроа, герой от романа „Бел Ами“ от Ги дьо Мопасан)

...

Камерата на депутатите е била долната камера на парламента на Третата френска република. (Става дума за **камарата** на депутатите)

...

Героят пада в Ада. (Става въпрос за героя на Данте Алигиери, който **попада** в Ада)

...

Алфонсо Кехана полудява по рицарските романи. (Ученикът има предвид Алонсо Кихана - героя на Сервантес, който става Дон Кихот)

...

Жорж Дюроа е ненормален. (Правилно е **неморален**)

Анна Стайкова 10б

Открий грешката

блок "Ст. работник"
ул. "Ю. Венелин" 15

15

Този блок най-вероятно се казва „Строителен работник“, но от написаното няма как да разберем това.

НЕ СПИРАЙ !!!
Гаража се ползва
денонощно !!!

